

XEFATURA DO ESTADO

19813 *LEI 36/2007, do 16 de novembro, pola que se modifica a Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros e outras normas do sistema financeiro.* («BOE» 276, do 17-11-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

PREÁMBULO

I

A supervisión prudencial das entidades de crédito persegue garantir a estabilidade do sistema financeiro español, previndo a aparición de crise entre aquelas entidades que conforman o seu tecido. A razón última desta política cautelar reside na especial importancia que, para o axeitado funcionamento da economía, ten o papel desempeñado polas entidades de crédito na canalización do aforro cara ao investimento.

A marxe do emprego doutros instrumentos, o requirimento de niveis mínimos de recursos propios, axustados tecnicamente ás súas verdadeiras necesidades e riscos, considérase como un dos elementos principais de control da solvencia das entidades de crédito.

Nun contexto de mercados financeiros internacionais, a regulación da solvencia das entidades de crédito non pode ser exclusivamente nacional, pois as diferenzas entre regulacións crearían vantaxes e desvantaxes artificiais en termos de competitividade entre as entidades de diferentes países. Por iso, a través de proxectos de harmonización internacional, se están a tomar medidas para converter nos criterios prudenciais sobre exixencias de recursos propios dos intermediarios financeiros de cada país.

No marco dos mencionados proxectos, en 1988 o Acordo de capital de Basilea introduciu un conxunto de normas comúns para o cálculo dos requirimentos de recursos propios necesarios para facer fronte ao risco de crédito, co obxectivo básico de asegurar a igualdade competitiva e a estabilidade do sistema bancario internacional. Ben que nun principio este modelo só se debía aplicar aos grandes bancos internacionalmente activos, na práctica impúxose como base da regulación da solvencia das entidades de crédito en máis de cen países. En particular, a Unión Europea adoptou a Directiva 2000/12/CE, que trataba os riscos para as institucións debidos á súa actividade de concesión de préstamos, e a Directiva 93/6/CEE, sobre a adecuación do capital das empresas de investimento e as entidades de crédito.

A pesar de que o Acordo de Basilea de 1988 deu respostas sinxelas e axeitadas para o momento, transcorridos case vinte anos, percibiuse a inadaptação deste á medición e xestión dos riscos dun sector financeiro que, paulatinamente, foi introducindo novos e cada vez máis sofisticados procedementos e sistemas.

Por iso, a necesaria revisión aborouse no ámbito internacional co novo Acordo de capital de Basilea de 2004 que, posteriormente, se incorporou ao acervo comunitario a través da Directiva 2006/48/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 14 de xuño de 2006, relativa ao acceso á actividade das entidades de crédito e ao seu

exercicio (refundición), e da Directiva 2006/49/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 14 de xuño de 2006, sobre a adecuación do capital das empresas de investimento e as entidades de crédito (refundición). A primeira destas dúas directivas é a que se traspón parcialmente ao ordenamento xurídico español mediante esta lei.

A nova Directiva 2006/48/CE busca aproximar a medición de riscos realizada polo supervisor aos propios mecanismos de medición das entidades, recoñecendo, pola súa vez, que o tratamento da solvencia bancaria debe consistir en algo máis que na simple fixación dun coeficiente de recursos propios mínimos e estimulando o desenvolvemento de axeitados procedementos internos de xestión de riscos. Deste xeito, aos obxectivos fundamentais de asegurar un nivel de suficiente solvencia e de lograr unha igualdade competitiva entre os bancos, engádense os de facer o capital regulatorio exixido máis sensible aos riscos reais e incentivar unha mellor xestión dos riscos por parte das entidades.

Con estes obxectivos, tanto o novo Acordo de capital de Basilea como a Directiva 2006/48/CE desenvolveron un conxunto de medidas estruturadas sobre a base de tres piares que se reforzan mutuamente. Cada un destes piares representa un enfoque diferente da supervisión: o primeiro pon énfase na adopción de regras uniformes e determina os requirimentos mínimos de recursos propios; o segundo pon en marcha todo un sistema de revisión supervisora co obxectivo de fomentar a mellora da xestión interna dos riscos das entidades; e o terceiro responde ao efecto disciplinario que exerce o escrutinio do mercado, obrigando as entidades a divulgar ante este información sobre os aspectos clave do seu perfil de negocio, exposición ao risco e formas de xestión do risco.

II

Esta lei aborda a estrita transposición da mencionada Directiva 2006/48/CE. Trátase, non obstante, dunha transposición parcial na medida en que a especificación técnica de boa parte da norma comunitaria fai necesario culminar o proceso de transposición en disposicións de rango inferior.

O artigo único desta lei contén as modificacións realizadas na Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros. En primeiro lugar, modifícase a rúbrica do título II desta lei para adaptalo mellor ao seu novo contido. Deste modo pasa de denominarse «Coeficiente de solvencia e limitacións á actividade de entidades de crédito por razóns de solvencia» a chamarse «Recursos propios mínimos e limitacións á actividade das entidades de crédito por razóns de solvencia». Con este cambio reflíctese o feito de que a nova instrumentación do réxime de recursos propios mínimos exixidos vai moito máis alá do establecemento dun simple coeficiente.

No que concirne aos requirimentos mínimos de recursos propios das entidades de crédito e fronte á anterior redacción da lei, que lle deixaba ao desenvolvemento regulamentario a determinación das clases de risco que se van cubrir, o novo articulado pretende establecer, en sede legal, as grandes orientacións previas ao desenvolvemento regulamentario incluíndo, así mesmo, un abano máis extenso de riscos para cubrir. Prevese, ao mesmo tempo, o desenvolvemento regulamentario dos métodos de cálculo desas exixencias de recursos propios. Concretamente, será o Banco de España quen determine as condicións necesarias para poder utilizar os métodos máis avanzados de medición do risco. Permítese, como relevante novidade, a utilización de cualificacións externas de crédito, para algúns deses métodos, efectuadas por empresas recoñecidas polo Banco de España. Así mesmo,

obríganse as entidades a poñer en marcha procedementos internos de avaliación da adecuación do capital.

En terceiro lugar, refírese ao amplo conxunto de competencias que lle deben permitir ao Banco de España executar eficazmente a normativa de solvencia das entidades de crédito contida na propia Lei 13/1985. En especial, faise alusión ao funcionamento da supervisión en base consolidada comunitaria, tanto cando esta lle corresponda ao Banco de España, como cando o Banco de España teña a obriga de cooperar co supervisor da Unión Europea que teña esa categoría. Por último, regúlanse as obrigas de divulgación do propio Banco de España fronte ao público. Entre estas últimas, a máis importante é a obriga de divulgar periodicamente os criterios e metodoloxías que o propio Banco de España segue na aplicación das novas competencias que lle atribúe esta lei.

En cuarto lugar, concrétnanse as obrigas de divulgación ao público, especialmente ás partes interesadas do mercado financeiro, que deberán cumprir as entidades de crédito. Existirá o deber de publicación anual dun documento denominado «Información con relevancia prudencial». Os contidos mínimos deste documento fixaraos o Banco de España para asegurar que son comparables entre entidades, pero cada unha destas deberá fixar unha política formal de divulgación de información sobre a súa propia solvencia ao público. O Banco de España tutelaré o cumprimento destas obrigas de divulgación das entidades de crédito.

Finalmente, outórganselle ao Banco de España novas facultades executivas que, sen prexuízo da súa potestade sancionadora, lle sirvan para exercer o seu labor de disciplina en canto ao cumprimento das obrigas de solvencia polas entidades de crédito.

III

Motivos de cautela conduciron a introducir nesta lei unha disposición transitoria que establece un límite inferior ás exixencias de recursos propios mínimos previstas na lei, durante os dous anos posteriores á súa entrada en vigor. Con estes límites preténdese manter certa prudencia, pois a dificultade de avaliar os enormes cambios nos cálculos dos requisitos de recursos propios mínimos que entrañará esta lei e as súas disposicións de desenvolvemento podería facer perigar o obxectivo de estabilidade financeira se os recursos propios exixidos ás entidades caesen drasticamente tras a entrada en vigor da nova regulación.

Esta lei conta, ademais, con dúas disposicións derradeiras destinadas a modificar respectivamente o Real decreto legislativo 1298/1986, do 28 de xuño, sobre adaptación do dereito vixente en materia de entidades de crédito ao das comunidades europeas, e a Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito. No primeiro caso, o obxectivo é introducir as referencias relativas á necesaria coordinación do Banco de España con outras autoridades competentes comunitarias e extracomunitarias. En particular, concrétnanse os termos que rexerán o intercambio de información entre autoridades competentes no marco da supervisión en base consolidada. No segundo caso, o obxectivo é o de axustar os tipos infractores, as obrigas das entidades e as facultades do Banco de España ao conxunto da nova regulación sobre solvencia. En particular, destaca a nova obriga para o exercicio das actividades das entidades de crédito de contar cunha estrutura organizativa axeitada, con liñas de responsabilidade ben definidas, transparentes e coherentes, que traspón a obriga recollida na Directiva 2006/48, como a exixencia de dotarse de sólidos procedementos de goberno corporativo. En canto ás infraccións, créanse novos tipos infractores moi graves e graves vinculados a incumprimentos de obrigas relativos: ás exixencias de recursos propios, ás deficiencias nas estruturas organizativas ou

nos mecanismos de control interno das entidades, ao quebrantamento do deber de divulgación de información prudencial ou a outros incumprimentos de políticas específicas exixidas polo Banco de España.

Conclúe a lei coa disposición derradeira que establece os títulos competenciais ao abeiro dos cales se aproba aquela, coa cal habilita o Goberno para o seu desenvolvemento, coa cal informa da incorporación de dereito comunitario mediante esta lei e coa cal fixa a súa entrada en vigor no día 1 de xaneiro de 2008.

Artigo único. *Modificación da Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros.*

A Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros, queda modificada como segue:

Un. A rúbrica do título segundo queda redactada do seguinte xeito:

«TÍTULO SEGUNDO

Recursos propios mínimos e limitacións á actividade das entidades de crédito por razóns de solvencia»

Dous. O artigo sexto queda redactado do seguinte xeito:

«1. Os grupos consolidables de entidades de crédito, así como as entidades de crédito integradas ou non nun grupo consolidable de entidades de crédito, deberán manter en todo momento un volume suficiente de recursos propios en relación cos investimentos realizados e os riscos asumidos. En especial, disporán en todo momento de fondos superiores ou iguais á suma das seguintes exixencias de recursos propios mínimos:

a) Respecto de todas as súas actividades con excepción das de carteira de negociación, as exixencias de recursos propios determinadas conforme o método de cálculo establecido regulamentariamente para o risco de crédito e o risco de dilución;

b) Respecto das súas actividades de carteira de negociación, as exixencias de recursos propios determinadas conforme o método de cálculo establecido regulamentariamente para o risco de posición, o risco de liquidación e o risco de contraparte e, na medida en que se autorice, para os grandes riscos que superen os límites establecidos regulamentariamente;

c) Respecto de todas as súas actividades, as exixencias de recursos propios determinadas conforme o método de cálculo establecido regulamentariamente para o risco de tipo de cambio e o risco sobre materias primas;

d) Respecto de todas as súas actividades, as exixencias de recursos propios determinadas conforme o método de cálculo establecido regulamentariamente para o risco operacional.

2. Regulamentariamente determinaranse os métodos de cálculo destas exixencias de recursos propios, a ponderación dos diferentes investimentos, das operacións ou posicións, as posibles recargas polo perfil de riscos da entidade e as técnicas admitidas para a redución do risco de crédito.

A utilización con eses fins de cualificacións externas de crédito requirirá que a empresa que as efectúe

fose recoñecida para tal efecto polo Banco de España de acordo cos criterios que estableza para iso e valorando, en todo caso, a obxectividade, independencia, transparencia e continua revisión da metodoloxía aplicada, así como a credibilidade e aceptación no mercado das cualificacións de crédito realizadas por esa empresa. Será exixible a autorización do Banco de España, nas condicións que este determine, para utilizar con eses mesmos fins as cualificacións internas de crédito ou os métodos internos de medición do risco operacional e do risco de mercado desenvolvidos polas propias entidades.

3. Polo mesmo procedemento regulamentario poderanse impoñer límites máximos aos investimentos en inmobles ou outros inmovilizados; ás accións e participacións, aos activos, pasivos ou posicións en moeda estranxeira; aos riscos que poidan contraerse cunha mesma persoa, entidade ou grupo económico; e, en xeral, a aquelas operacións ou posicións que impliquen riscos elevados para a solvencia das entidades. Os límites poderanse graduar atendendo ás características dos diferentes tipos de entidades de crédito.

4. Os grupos consolidables de entidades de crédito, así como as entidades de crédito non integradas nun destes grupos consolidables, disporán especificamente de estratexias e procedementos sólidos, eficaces e exhaustivos co fin de avaliar e manter de forma permanente os importes, os tipos e a distribución do capital interno que consideren axeitados para cubrir a natureza e o nivel dos riscos aos cales estean ou poidan estar expostos. Estas estratexias e procedementos serán periodicamente obxecto de exame interno co fin de garantir que sigan sendo exhaustivos e proporcionais á índole, escala e complexidade das actividades da entidade de crédito interesada.»

Tres. O artigo oitavo queda redactado do seguinte xeito:

«1. Para o cumprimento das exixencias de recursos propios e, se é o caso, das limitacións previstas nos artigos sexto e décimo, as entidades de crédito consolidarán os seus estados financeiros cos das demais entidades de crédito e entidades financeiras que constitúan con elas unha unidade de decisión. Para os mesmos fins, as entidades de crédito que non teñan entidades dependentes deberán elaborar uns estados financeiros en que apliquen criterios análogos aos da consolidación se teñen participacións no sentido indicado no primeiro parágrafo do artigo 47.3 do Código de comercio, ou, de xeito directo ou indirecto, polo menos o 20 por cento do capital ou dos dereitos de voto noutra entidade financeira.

Todas as entidades ou empresas que integren os grupos consolidables de entidades de crédito velarán por que os seus sistemas, procedementos e mecanismos sexan coherentes, estean ben integrados e resulten axeitados para dispoñer da información necesaria para o cumprimento das normas exixibles ao grupo, así como para facilitar calquera tipo de datos e información pertinentes para os efectos de supervisión.

2. Para os efectos desta lei, para determinar se varias entidades constitúen unha unidade de decisión atenderase aos criterios previstos no artigo 4 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores.

3. Considerarase que un grupo de entidades financeiras constitúe un grupo consolidable de enti-

dades de crédito cando se dea algunha das circunstancias seguintes:

a) Que unha entidade de crédito controle, de acordo co artigo 42 do Código de comercio, as demais entidades.

b) Que a entidade dominante sexa unha entidade cuxa actividade principal consista en ter participacións en entidades de crédito.

c) Que unha empresa cuxa actividade principal consista en ter participacións en entidades financeiras, unha persoa física, un grupo de persoas físicas que actúen sistematicamente en concerto, ou unha entidade non consolidable conforme esta lei, controlen varias entidades financeiras, sendo polo menos unha delas unha entidade de crédito, e sempre que as entidades de crédito sexan as de maior dimensión relativa entre as entidades financeiras, de conformidade cos criterios que estableza para o efecto o ministro de Economía e Facenda.

4. Regulamentariamente determinaranse os tipos de entidades financeiras que se deberán incluír no grupo consolidable de entidades de crédito a que se refire o número anterior.

En todo caso, formarán parte do grupo consolidable:

a) As entidades de crédito.

b) As empresas de servizos de investimento.

c) As sociedades de investimento de capital variable.

d) As sociedades xestoras de institucións de investimento colectivo, así como as sociedades xestoras de fondos de pensións cuxo obxecto exclusivo sexa a administración e xestión dos mencionados fondos.

e) As sociedades xestoras de fondos de titulación hipotecaria e de fondos de titulación de activos.

f) As sociedades de capital risco e as xestoras de fondos de capital risco.

g) As entidades cuxa actividade principal sexa a tenza de accións ou participacións, salvo que se trate de sociedades financeiras mixtas de carteira sometidas á supervisión no nivel de conglomerado financeiro.

Así mesmo formarán parte do grupo consolidable as sociedades instrumentais cuxa actividade principal supoña a prolongación do negocio dalgunha das entidades incluídas na consolidación, ou inclúa a prestación a estas de servizos auxiliares.

5. O Banco de España poderá autorizar ou eximir a exclusión individual dunha entidade de crédito ou dunha entidade financeira, que sexan filiais ou participadas, do grupo consolidable de entidades de crédito, ou das entidades participadas a que se refire o número 1:

a) Cando a empresa de que se trate estea situada nun Estado non-membro da Unión Europea en que existan obstáculos xurídicos para a transmisión da información necesaria;

b) Cando a empresa de que se trate non presente un interese significativo, a xuízo das autoridades competentes, con respecto aos obxectivos da supervisión das entidades de crédito e, en calquera caso, cando o total do balance da empresa de que se trate sexa inferior ao máis baixo dos dous importes seguintes: 10 millóns de euros ou o 1 por cento do

total do balance da entidade dominante do grupo ou da entidade individual que posúa a participación;

c) Cando a consolidación da entidade resulte inadecuada ou poida inducir a erro desde o punto de vista dos obxectivos da supervisión dese grupo.

Cando, nos casos recollidos na letra b), varias empresas respondan aos criterios alí mencionados, deberán non obstante incluírse na consolidación sempre que o conxunto formado por tales empresas presente un interese significativo con respecto aos obxectivos.

6. Para os efectos indicados no número 1 deste artigo, as entidades aseguradoras non formarán parte dos grupos consolidables de entidades de crédito.

7. Regulamentariamente poderase regular a forma en que as regras que esta lei determina sobre recursos propios e supervisión dos grupos consolidables de entidades de crédito deban ser aplicables aos subgrupos de entidades de crédito, entendendo por tales aqueles que, incluíndo entidades de tal natureza, se integren, pola súa vez, nun grupo de maior extensión.

Así mesmo, poderase regular a forma en que as indicadas regras se aplicarán ás entidades de crédito afiliadas a un organismo central, sempre que este as controle, dirixa, garanta as súas obrigas e se cumpran os demais requisitos que se prevexan para o efecto.

De igual forma poderase regular o modo de integración do subgrupo no grupo e a colaboración entre os organismos supervisores.

8. Cando existan entidades estranxeiras susceptibles de se integrar nun grupo consolidable de entidades de crédito, regulamentariamente establecerase o alcance da supervisión en base consolidada a cargo do Banco de España, atendendo, entre outros criterios, ao carácter comunitario ou extracomunitario das entidades, á súa natureza xurídica e ao grao de control.

9. Para o cumprimento do deber de formular as contas consolidadas que establece o Código de comercio, cando non se apliquen as normas de contabilidade aprobadas polos regulamentos da Comisión Europea, utilizaranse as normas que se determinen segundo o procedemento e criterios previstos no primeiro parágrafo do número 1 do artigo seguinte nos grupos de sociedades:

a) Cuxa sociedade dominante sexa unha entidade de crédito;

b) Cuxa sociedade dominante teña como actividade principal a tenza de participacións en entidades de crédito;

c) En que, incluíndo unha ou máis entidades de crédito, a actividade destas sexa a máis importante dentro do grupo».

Catro. O número 4 do artigo noveno queda redactado do seguinte xeito:

«4. Regulamentariamente determinaranse as condicións en que o Banco de España poderá non exixir o cumprimento individual íntegro das exixencias de recursos propios ás entidades de crédito españolas integradas nun grupo consolidable de entidades de crédito dos indicados nas letras a) e b) do artigo oitavo.3. Así mesmo, o Banco de España poderá adoptar outras medidas para asegurar unha distribución axeitada dos recursos propios e riscos

entre as entidades que compoñan o grupo consolidable e, en todo caso, vixiará a situación individual de solvencia de cada unha das entidades de crédito que integren eses grupos».

Cinco. Introdúcense dous novos artigos décimo.bis e décimo.ter que quedan redactados do seguinte xeito:

«Artigo décimo.bis.

1. Corresponderalle ao Banco de España, na súa condición de autoridade responsable da supervisión das entidades de crédito e os seus grupos consolidables:

a) Revisar os sistemas, sexan acordos, estratexias, procedementos ou mecanismos de calquera tipo, aplicados para darlle cumprimento á normativa de solvencia contida nesta lei e nas disposicións que a desenvolvan;

b) Avaliar os riscos aos cales están ou poden estar expostos; e

c) A partir da revisión e avaliación mencionadas nas letras precedentes, determinar se os sistemas mencionados na letra a) e os fondos propios mantidos garanten unha xestión e cobertura sólidas dos seus riscos.

d) Elaborar e publicar guías, dirixidas ás entidades e grupos supervisados, indicando os criterios, prácticas ou procedementos que considera axeitados para favorecer unha adecuada avaliación dos riscos a que están ou poidan estar expostos, así como o mellor cumprimento das normas de ordenación e disciplina dos suxeitos supervisados. Estas guías poderán incluír os criterios que o propio Banco de España seguirá no exercicio das súas actividades de supervisión.

Para tal fin, o Banco de España poderá facer súas, e transmitirles como tales ás entidades e grupos, as guías que, sobre esas cuestións, aproben os organismos ou comités internacionais activos na regulación e supervisión bancarias.

As análises e avaliacións mencionadas nas letras a) e b) anteriores actualizaranse con periodicidade cando menos anual.

2. Corresponderalle ao Banco de España, na súa condición de autoridade responsable do exercicio da supervisión dos grupos consolidables de entidades de crédito e en relación coas autoridades supervisoras da Unión Europea:

a) Coordinar a recollida de información e difundir entre as restantes autoridades responsables da supervisión de entidades do grupo a información que considere importante en situacións tanto normais como urxentes.

b) Planificar e coordinar a totalidade das actividades de supervisión en situacións tanto normais como urxentes, mesmo en relación coas actividades recollidas no número 1 deste artigo.

c) Cooperar estreitamente con outras autoridades competentes con responsabilidade supervisora sobre as entidades de crédito estranxeiras matrices, filiais ou participadas do mesmo grupo nos termos previstos no artigo 6.º do Real decreto lexislativo 1298/1986, do 28 de xuño.

En particular, o Banco de España cooperará coas mencionadas autoridades competentes na concesión da autorización para o uso de cualificacións internas de crédito ou métodos internos de medición do risco operacional que se aplicarán nos grupos españois de

entidades de crédito e na determinación das condicións, ás cales, de ser o caso, deberá estar suxeita.

As solicitudes de autorización mencionadas no parágrafo anterior, presentadas por unha entidade de crédito matriz da Unión Europea e polas súas filiais ou, conxuntamente, polas filiais dunha sociedade financeira de carteira matriz da Unión Europea, dirixiránse ao Banco de España, na súa condición de autoridade responsable do exercicio da supervisión dos grupos consolidables de entidades de crédito.

Nestes supostos, nun prazo non superior a seis meses, o Banco de España promoverá a adopción dunha decisión conxunta sobre a solicitude coas demais autoridades competentes doutros Estados membros encargadas da supervisión das distintas entidades integradas no grupo. A resolución motivada que recolla esta decisión conxunta notificaralla ao solicitante o Banco de España.

O período a que se alude no parágrafo anterior comezará na data de recepción da solicitude completa polo Banco de España. O Banco de España remitiralle a solicitude sen demora ás demais autoridades competentes.

En ausencia dunha decisión conxunta entre o Banco de España e as demais autoridades competentes no prazo de seis meses, o Banco de España resolverá sobre a solicitude. A resolución motivada terá en conta as opinións e reservas das demais autoridades competentes expresadas ao longo do prazo de seis meses. A resolución motivada notificarállela ao solicitante e ás demais autoridades competentes o Banco de España.

No caso do procedemento equivalente que rexa, conforme o previsto na Directiva 2006/48/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 14 de xuño de 2006, relativa ao acceso á actividade das entidades de crédito e ao seu exercicio, as autorizacións antes mencionadas, cando se trate de grupos de entidades de crédito estranxeiros en que se integre unha entidade de crédito española, o Banco de España, ademais de cooperar na decisión conxunta que se adoptará, poderá aceptar, de ser o caso, as decisións que ao respecto adopten as autoridades competentes doutros Estados membros da Unión Europea cando sexan estas as responsables do exercicio da supervisión daqueles grupos. A entidade española afectada calculará os seus requirimentos de recursos propios conforme a esa decisión.

Regulamentariamente, poderanse concretar os termos do procedemento de cooperación a que se refire esta letra.

d) Subscribir acordos de coordinación e cooperación con outras autoridades competentes que teñan por obxecto facilitar e establecer unha supervisión eficaz dos grupos encomendados á súa supervisión e asumir as tarefas adicionais que resulten de tales acordos.

e) Advertirle, tan pronto como sexa posible, ao ministro de Economía e Facenda, e ás restantes autoridades supervisoras, nacionais ou estranxeiras, afectadas, da aparición, nunha entidade de crédito ou no seo dun grupo consolidable de entidades de crédito, dunha situación de urxencia que poida comprometer a estabilidade do sistema financeiro de calquera Estado membro da Unión Europea en que fosen autorizadas entidades do grupo ou en que existan sucursais da entidade ou grupo afectados.

3. O Banco de España acumulará datos estatísticos sobre os aspectos fundamentais da aplicación da

normativa de ordenación e disciplina das entidades de crédito contida nesta lei e divulgará periodicamente, polo menos na súa páxina web, a información seguinte relativa á normativa:

a) O texto das disposicións legais, regulamentarias e administrativas, así como as orientacións adoptadas ao respecto en canto autoridade responsable do control e inspección das entidades de crédito e dos seus grupos.

b) O modo en que se exerceron en España as opcións e potestades discrecionais permitidas aos Estados membros polas directivas da Unión Europea relativas á normativa citada.

c) Os criterios e metodoloxía seguidos polo propio Banco de España para revisar os acordos, estratexias, procedementos e mecanismos aplicados polas entidades de crédito e os seus grupos co fin de lle dar cumprimento á normativa e para avaliar os riscos a que estas están ou poderían estar expostas.»

«Artigo décimo.ter.

1. Os grupos consolidables de entidades de crédito e as entidades de crédito non integradas nun destes grupos consolidables farán pública, tan pronto como sexa viable, polo menos con periodicidade anual e debidamente integrada nun só documento denominado «Información con relevancia prudencial», información concreta sobre aqueles datos da súa situación financeira e actividade en que o mercado e outras partes interesadas poidan ter interese co fin de avaliar os riscos a que se enfrontan, a súa estratexia de mercado, o seu control de riscos, a súa organización interna e a súa situación co obxecto de dar cumprimento ás exixencias mínimas de recursos propios previstas nesta lei.

O Banco de España determinará a información mínima que deberá ser obxecto de publicación conforme o parágrafo anterior. En todo caso, as entidades poderán omitir as informacións que non teñan importancia relativa e, coa oportuna advertencia, os datos que consideren reservados ou confidenciais; tamén poderán determinar o medio, lugar e modo de divulgación do citado documento.

Exceptúanse desta obriga os grupos ou entidades de crédito individuais controlados por outras entidades de crédito ou sociedades financeiras de carteira autorizadas ou constituídas noutro Estado membro da Unión Europea, salvo cando entre elas se atope unha entidade de crédito importante, sexa de acordo co criterio que a autoridade responsable de supervisión consolidada do grupo lle comunicase ao Banco de España, sexa en criterio deste último en atención á súa actividade en España ou á súa importancia relativa dentro do grupo.

Para eses mesmos efectos, os grupos e entidades adoptarán unha política formal para o cumprimento dos requisitos de divulgación, a verificación da suficiencia e exactitude dos datos divulgados e da frecuencia da súa divulgación, e disporán de procedementos que permitan avaliar a adecuación desa política.

As mesmas obrigas de divulgación seranlles exixibles, de forma individual ou subconsolidada, ás entidades de crédito españolas ou estranxeiras constituídas noutro Estado membro da Unión Europea, filiais de entidades de crédito españolas, nos casos en que o Banco de España así o considere en atención á súa actividade ou importancia relativa dentro do grupo. No caso de que a obriga afecte

filiais estranxeiras, o Banco de España remitiralle a correspondente resolución á entidade española dominante, que estará obrigada a adoptar as medidas necesarias para darlle cumprimento efectivo.

2. Salvo autorización do Banco de España, a divulgación, en cumprimento dos requirimentos mercantís ou do mercado de valores, dos datos a que se refire o número 1, non eximirá da súa integración na forma prevista polo devandito punto.

3. Ás entidades obrigadas a divulgar a información a que se refire o número 1, o Banco de España poderalles exixir:

a) A verificación por auditores ou expertos independentes, ou por outros medios satisfactorios ao seu xuízo, das informacións que non estean cubertas pola auditoría de contas.

b) Que divulguen unha ou varias desas informacións, ben de xeito independente en calquera momento, ben con frecuencia superior á anual, e que establezan prazos máximos para a divulgación,

c) Que empreguen para a divulgación medios e lugares distintos dos estados financeiros.»

Seis. O artigo décimo primeiro queda redactado do seguinte xeito:

«1. Cando unha entidade de crédito ou un grupo consolidable de entidades de crédito non alcance os niveis mínimos de recursos propios establecidos no artigo sexto.1 ou os adicionais que sexan exixidos polo Banco de España, de conformidade co previsto no número 3 seguinte, a entidade, ou todas e cada unha das entidades consolidables, deberá destinar á formación de reservas as porcentaxes dos seus beneficios ou excedentes líquidos que regulamentariamente se establezan, sometendo para tal efecto a súa distribución á previa autorización do Banco de España.

A autorización entenderase outorgada se transcorrido un mes desde a recepción polo Banco de España da oportuna solicitude non se producise resolución expresa.

2. As entidades de crédito ou os grupos consolidables de entidades de crédito que vulneren as limitacións que se poidan establecer en virtude do número 3 do artigo sexto, adoptarán, nas condicións que regulamentariamente se determine, as medidas necesarias para retornar ao cumprimento das normas infrinxidas.

3. Con independencia do previsto nos números 1, 4, 5 e 6, e coa mesma finalidade prevista no número 2, o Banco de España poderá, cando unha entidade de crédito non cumpra coas exixencias contidas neste título, ou noutras normas de ordenación e disciplina que determinen requirimentos mínimos de recursos propios ou de estrutura organizativa ou de control interno axeitados, adoptar, entre outras, as seguintes medidas:

a) Obrigar as entidades de crédito e os seus grupos a manter recursos propios adicionais aos exixidos con carácter mínimo.

O Banco de España deberao facer, polo menos, sempre que aprecie deficiencias graves na estrutura organizativa ou nos procedementos e mecanismos de control interno, incluíndo en especial os mencionados no artigo sexto.4 desta lei, ou sempre que determine, de acordo co previsto no artigo 10.bis.1.c) que os sistemas e os fondos propios mantidos a que se refire este precepto non garanten unha xestión e

cobertura sólidas dos riscos. En ambos os dous casos a medida deberá ser adoptada cando o Banco de España considere improbable que a simple aplicación doutras medidas mellore esas deficiencias ou situacións nun prazo axeitado.

b) Exixirlles ás entidades de crédito e aos seus grupos que reforcen os procedementos, mecanismos e estratexias adoptados para o cumprimento destas exixencias.

c) Exixirlles ás entidades de crédito e aos seus grupos a aplicación dunha política específica, quer de dotación de provisións, quer doutro tipo de tratamento para os activos suxeitos á ponderación para os efectos das exixencias de capital, quer de redución do risco inherente ás súas actividades, produtos ou sistemas.

d) Restringir ou limitar os negocios, as operacións ou a rede das entidades.

4. As caixas de aforro deberán destinar a reservas ou fondos de previsión non imputables a riscos específicos un 50 por cento, como mínimo, daquela parte dos excedentes de libre disposición que non sexa atribuíble aos partícipes de cota. Esta porcentaxe poderá ser reducida polo Banco de España cando os recursos propios superen en máis dun terzo os mínimos establecidos.

5. O ministro de Economía e Facenda, por proposta do Banco de España e logo de consulta coas autoridades a que competa a vixilancia da obra benéfico-social das caixas de aforros, poderá autorizar, con carácter excepcional, a aplicación de porcentaxes de dotación a reservas inferiores ao que figura no número 4 anterior, ou os que se establezan en función do número 1 deste artigo, cando o investimento ou mantemento de obras sociais anteriormente autorizadas, propias ou en colaboración, non puidese ser atendido co fondo para a obra benéfico-social que resultase da aplicación dos números citados. En tal caso, esas caixas non poderán incluír nos seus orzamentos investimentos en obras novas, propias ou en colaboración.

6. O disposto nos números 1, 2 e 3 anteriores enténdese sen prexuízo da aplicación das sancións que en cada caso procedan segundo a Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito.»

Sete. O número 1 do artigo décimo segundo queda redactado do seguinte xeito:

«1. Cando nun grupo consolidable de entidades de crédito existan outros tipos de entidades financeiras sometidas a requirimentos específicos de recursos propios, o grupo deberá alcanzar, para os efectos de suficiencia de tales recursos, a máis alta das magnitudes seguintes:

a) A necesaria para alcanzar as exixencias de recursos propios que se establezan conforme o previsto no artigo sexto.1.

b) A suma dos requirimentos de recursos propios establecidos para cada clase de entidades integrantes do grupo, calculados de forma individual ou subconsolidada, segundo as súas normas específicas.»

Disposición transitoria primeira. *Réxime transitorio.*

1. Durante o primeiro e segundo períodos de doce meses posteriores ao 31 de decembro de 2007, as entidades de crédito ou os grupos consolidables de entidades de

crédito que utilicen cualificacións internas de risco de crédito manterán recursos propios que serán en todo momento iguais ou superiores aos importes indicados nos números 3 e 4 desta disposición.

2. Durante o segundo período de doce meses posterior ao 31 de decembro de 2007, as entidades de crédito ou os grupos consolidables de entidades de crédito que utilicen os métodos internos de medición de risco operacional manterán recursos propios que serán en todo momento iguais ou superiores aos importes indicados nos números 3 e 4.

3. Para o primeiro período de doce meses previsto no número 1, o importe dos recursos propios será o 90 por cento do importe total dos recursos propios mínimos que lle serían exixibles á entidade ou grupo de se manter a regulación vixente o 31 de decembro de 2007.

4. Para o segundo período de doce meses recollido no número 1 o importe dos recursos propios será o 80 por cento do importe total dos recursos propios mínimos que lle serían exixibles á entidade ou grupo de se manter a regulación vixente o 31 de decembro de 2007.

5. O cumprimento dos requisitos dos números 1 ao 4 basearase nos importes de recursos propios totalmente axustados, de xeito que reflectan as diferenzas entre o cálculo dos recursos propios, conforme a regulación vixente o 31 de decembro de 2007, e o cálculo dos recursos propios conforme esta lei e as súas disposicións de desenvolvemento, diferenzas derivadas do tratamento por separado das perdas esperadas e das perdas inesperadas.

Disposición transitoria segunda. Réxime transitorio de determinadas emisións.

O establecido no número 5 da disposición adicional segunda da Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros, en canto aos valores cotizados en mercados organizados e emitidos con cargo a fondos de titulación hipotecaria, regulados pola Lei 19/1992, do 7 de xullo, sobre réxime de sociedades e fondos de investimento inmobiliario e sobre fondos de titulación hipotecaria, e aos fondos de titulación de activos regulados pola disposición adicional quinta da Lei 3/1994, do 14 de abril, pola que se adapta a lexislación española en materia de entidades de crédito á segunda Directiva de coordinación bancaria e se introducen outras modificacións relativas ao sistema financeiro, será aplicable, igualmente, ás emisións deses valores cotizadas en mercados organizados realizadas con anterioridade á entrada en vigor da Lei 23/2005, do 18 de novembro, de reformas en materia tributaria para o impulso á produtividade.

Disposición derogatoria.

A partir da entrada en vigor desta lei quedan derogadas cantas disposicións de igual ou menor rango se opoñan ao nela establecido.

Disposición derradeira primeira. Modificación do Real decreto lexislativo 1298/1986, do 28 de xuño, sobre adaptación do dereito vixente en materia de entidades de crédito ao das comunidades europeas.

O Real decreto lexislativo 1298/1986, do 28 de xuño, sobre adaptación do dereito vixente en materia de entidades de crédito ao das comunidades europeas, queda modificado como segue:

Un. O número 1 do artigo 6 queda redactado do seguinte xeito:

«1. No exercicio das súas funcións de supervisión e inspección das entidades de crédito, o Banco

de España colaborará coas autoridades que teñan encomendadas funcións semellantes en estados estranxeiros e poderá comunicar informacións relativas á dirección, xestión e propiedade destas entidades, así como as que poidan facilitar o seu control de solvencia e calquera outra que poida facilitar a súa supervisión ou sirva para evitar, perseguir ou sancionar condutas irregulares; igualmente, poderá subscibir, para tal efecto, acordos de colaboración.

No caso de que as autoridades competentes non pertencan a outro Estado membro da Unión Europea, a subministración destas informacións exixirá que exista reciprocidade e que as autoridades competentes estean sometidas ao segredo profesional en condicións que, como mínimo, sexan equiparables ás establecidas polas leis españolas.

No caso de que as autoridades competentes pertencan a outro Estado membro da Unión Europea, o Banco de España facilitaralles ás interesadas, por propia iniciativa, calquera información que sexa esencial para o exercicio das súas tarefas de supervisión e, cando se lle solicite, toda información pertinente para iguais fins.

A información a que se refire o parágrafo anterior considerarase esencial cando poida influír materialmente na avaliación da solidez financeira dunha entidade de crédito ou dunha sociedade financeira doutro Estado membro da Unión Europea, e incluirá en especial:

a) A identificación da estrutura do grupo con filiais ou participadas no correspondente Estado membro e da estrutura accionarial das principais entidades de crédito dun grupo.

b) Os procedementos seguidos para a recollida e verificación da información solicitada ás entidades do grupo.

c) Evolucións adversas na situación de solvencia dun grupo ou das súas entidades que poidan afectar gravemente as súas entidades de crédito.

d) Sancións por infraccións graves ou moi graves e medidas excepcionais adoptadas, en particular, a solicitude de recursos propios adicionais conforme o previsto no artigo 11.3 da Lei 13/1985 e a imposición de limitacións ao uso de métodos internos de medición do risco operacional.»

Dous. Introdúceselle un novo número 1.bis ao artigo 6, que queda redactado do seguinte xeito:

«1bis. O Banco de España consultará as autoridades competentes interesadas doutro Estado membro da Unión Europea, antes de adoptar as seguintes decisións, cando estas decisións sexan importantes para o labor de supervisión das autoridades:

a) As consideradas no artigo 58 da Lei 26/1988, sexa cal sexa o alcance do cambio no conxunto de accionistas que se deba resolver na decisión correspondente.

b) Os informes que deba emitir nas operacións de fusión, escisión ou calquera outra modificación importante na organización, ou xestión dunha entidade de crédito, e que estea suxeita á autorización administrativa estatal ou autonómica.

c) As propostas de sanción por infraccións moi graves de acordo co previsto na Lei 26/1988, ou as sancións por infraccións graves que leven consigo a amoestación pública ou inhabilitación de administradores ou directivos.

d) As de intervención e substitución recollidas nos artigos 31 ao 37 da Lei 26/1988.

e) A solicitude de recursos propios adicionais conforme o previsto no artigo 11.3 da Lei 13/1985 e a imposición de limitacións ao uso de métodos internos de medición do risco operacional.

Non obstante, nos casos indicados nas letras c), d) e e) sempre se deberá consultar a autoridade da Unión Europea responsable da supervisión consolidada do grupo eventualmente afectado.

En calquera caso, o Banco de España poderá non levar a cabo a consulta citada no parágrafo anterior en casos de urxencia, ou cando entenda que a consulta pode comprometer a eficacia das propias decisións. Neses casos informará sen demora as autoridades interesadas da decisión final adoptada».

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito.*

A Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito, queda modificada como segue:

Un. As letras c) e n) do artigo 4 quedan redactadas do seguinte xeito:

«c) Incorrer as entidades de crédito ou o grupo consolidado ou o conglomerado financeiro a que pertencen en insuficiente cobertura dos requirimentos de recursos propios mínimos, cando estes se sitúen por debaixo do 80 por cento do mínimo establecido regulamentariamente en función dos riscos asumidos, ou por debaixo da mesma porcentaxe dos requirimentos de recursos propios exixidos, de ser o seu caso, polo Banco de España a unha entidade determinada, permanecendo en tal situación por un período de, polo menos, seis meses.»

«n) Presentar a entidade de crédito ou o grupo consolidable ou conglomerado financeiro a que pertencen deficiencias na súa estrutura organizativa, nos seus mecanismos de control interno ou nos seus procedementos administrativos e contables, incluídos os relativos á xestión e ao control dos riscos, cando tales deficiencias poñan en perigo a solvencia ou viabilidade da entidade ou a do grupo consolidable ou conglomerado financeiro a que pertenza.»

Dous. Introdúcenselle dúas novas letras ao artigo 4, que quedan redactadas do seguinte xeito:

«ñ) O incumprimento das políticas específicas que, con carácter particular, lle fosen exixidas polo Banco de España a unha entidade determinada en materia de provisións, tratamento de activos ou redución do risco inherente ás súas actividades, produtos ou sistemas, cando as referidas políticas non as adopte no prazo e condicións fixados para o efecto o Banco de España e o incumprimento poña en perigo a solvencia ou viabilidade da entidade.»

«o) O incumprimento das restricións ou limitacións impostas polo Banco de España respecto dos negocios, as operacións ou a rede dunha determinada entidade.»

Tres. As letras h) e r) do artigo 5 quedan redactadas do seguinte xeito:

«h) Incorrer as entidades de crédito ou o grupo consolidable ou conglomerado financeiro a que pertencen en insuficiente cobertura dos requirimentos de recursos propios mínimos establecidos regula-

mentariamente ou exixidos, de ser o caso, polo Banco de España a unha entidade determinada, permanecendo en tal situación por un período de, polo menos, seis meses, sempre que iso non constituía infracción moi grave conforme o disposto no artigo anterior.»

«r) Presentar a entidade de crédito ou o grupo consolidable ou conglomerado financeiro a que pertencen deficiencias na súa estrutura organizativa, nos seus mecanismos de control interno ou nos seus procedementos administrativos e contables, incluídos os relativos á xestión e ao control dos riscos, unha vez transcorre o prazo concedido para a súa emenda polas autoridades competentes e sempre que iso non constituía infracción moi grave conforme o previsto no artigo anterior.»

Catro. Introdúcenselle dúas novas letras ao artigo 5, que quedan redactadas do seguinte xeito:

«u) O incumprimento da obriga de facer pública a información a que se refire o artigo décimo.ter.1 da Lei 13/1985, así como a publicación desa información con omisións ou datos falsos, enganosos ou non veraces.»

«v) O incumprimento das políticas específicas que, con carácter particular, lle fosen exixidas polo Banco de España a unha entidade determinada en materia de provisións, tratamento de activos ou redución do risco inherente ás súas actividades, produtos ou sistemas, cando as referidas políticas non as adopte no prazo fixado para o efecto o Banco de España e o incumprimento non sexa constitutivo de infracción moi grave de conformidade co disposto no artigo anterior.»

Cinco. Introdúceselle un novo número 1 bis ao artigo 30 bis, que queda redactado do seguinte xeito:

«1 bis. As entidades de crédito e os grupos consolidables de entidades de crédito disporán, en condicións proporcionadas ao carácter, á escala e complexidade das súas actividades, dunha estrutura organizativa axeitada, con liñas de responsabilidade ben definidas, transparentes e coherentes, así como de procedementos eficaces de identificación, xestión, control e comunicación dos riscos a que estean ou poidan estar expostos, xunto con mecanismos axeitados de control interno, incluídos procedementos administrativos e contables sólidos.

Como parte deses procedementos de goberno e estrutura organizativa, as entidades de crédito e grupos consolidables de entidades de crédito que presten servizos de investimento deberán respectar os requisitos de organización interna recollidos no número 2 do artigo 70.ter da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores, coas especificacións que regulamentariamente se determinen.

A adopción de tales medidas enténdese sen prexuízo da necesidade de definir e aplicar aquelas outras políticas e procedementos de organización que, en relación específica coa prestación de servizos de investimento, lles resulten exixibles ás devanditas entidades en aplicación da normativa específica do mercado de valores.»

Seis. O número 4 do artigo 43 queda redactado do seguinte xeito:

«4. A autorización para a creación dunha entidade de crédito denegarase cando esta careza do capital mínimo requirido; dunha estrutura organizativa axeitada; dunha boa organización administrativa e contable ou de procedementos de control interno

axeitados, todo iso nos termos previstos no artigo 30.bis.1.bis, que garantan a xestión sa e prudente da entidade; ou cando os seus administradores e directivos, ou os da súa entidade dominante, cando existan, non teñan a honorabilidade comercial e profesional requirida, ou cando incumpra os demais requisitos que regulamentariamente se establezan para exercer a actividade bancaria.»

Sete. Introdúceselle un novo número 1 bis ao artigo 43 bis, que queda redactado do seguinte xeito:

«Para o axeitado exercicio das súas funcións de supervisión, tanto das mencionadas no punto anterior coma de calquera outra que lle encomenden as leis, o Banco de España poderá solicitar das entidades e persoas suxeitas á súa supervisión conforme a normativa aplicable cantas informacións sexan necesarias para comprobar o cumprimento da normativa de ordenación e disciplina a que aquelas estean obrigadas.

Co fin de que o Banco de España poida obter esas informacións, ou confirmar a súa veracidade, as entidades e persoas mencionadas quedan obrigadas a poñer á disposición do banco cantos libros, rexistros e documentos considere precisos, incluídos os programas informáticos, ficheiros e bases de datos, sexa cal sexa o seu soporte físico ou virtual.»

Disposición derradeira terceira. *Carácter básico.*

Esta lei ten o carácter de lexislación básica, de conformidade co disposto nas regras 11.ª e 13.ª do artigo 149.1 da Constitución.

Disposición derradeira cuarta. *Habilitación normativa.*

Habílitase o Goberno para ditar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento, a execución e o cumprimento do previsto nesta lei.

Disposición derradeira quinta. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante esta lei incorpórase parcialmente ao dereito español a Directiva 2006/48/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 14 de xuño de 2006, relativa ao acceso á actividade das entidades de crédito e ao seu exercicio (refundición).

Disposición derradeira sexta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día 1 de xaneiro de 2008.

O disposto no número 2 do artigo décimo.bis da Lei 13/1985, na redacción dada polo número cinco do artigo único desta lei, entrará en vigor o mesmo día da publicación desta no «Boletín Oficial del Estado» e poderase aplicar respecto das solicitudes mencionadas na letra c) do dito punto que recibise o Banco de España nunha data anterior á entrada en vigor da citada disposición.

O disposto na disposición transitoria segunda producirá efectos a partir do día seguinte ao da publicación desta lei no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 16 de novembro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

19814 LEI 37/2007, do 16 de novembro, sobre reutilización da información do sector público. («BOE» 276, do 17-11-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos o que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

A información xerada desde as instancias públicas, coa potencialidade que lle outorga o desenvolvemento da sociedade da información, posúe un grande interese para as empresas á hora de operar nos seus ámbitos de actuación, contribuír ao crecemento económico e á creación de emprego, e para os cidadáns como elemento de transparencia e guía para a participación democrática. Recollendo ambas as aspiracións a Directiva 2003/98/CE, do 17 de novembro de 2003, do Parlamento Europeo e do Consello, relativa á reutilización da información do sector público, adoptouse coa finalidade de explotar o potencial de información do sector público e superar as barreiras dun mercado europeo fragmentado establecendo uns criterios homoxéneos, asentados en condicións equitativas, proporcionadas e non discriminatorias para o tratamento da información susceptible de ser reutilizada por persoas físicas ou xurídicas.

As diferentes administracións e organismos do sector público recollen, producen, reproducen e difunden documentos para levar a cabo a misión de servizo público que teñen encomendada. Como expresa a Directiva 2003/98/CE, a utilización dos devanditos documentos por outros motivos, xa sexa con fins comerciais ou non comerciais, constitúe unha reutilización. Por unha parte, perséguese harmonizar a explotación da información no sector público, en especial a información en soporte dixital recompilada polos seus distintos organismos relativa a numerosos ámbitos de interese como a información social, económica, xurídica, xeográfica, meteorolóxica, turística, sobre empresas, patentes e educación, etc., co obxecto de facilitar a creación de produtos e servizos de información baseados en documentos do sector público e reforzar a eficacia do uso transfronteirizo destes documentos por parte dos cidadáns e das empresas privadas para que ofrezan produtos e servizos de información de valor engadido. Por outra banda, a publicidade de todos os documentos de libre disposición que constan en poder do sector público referentes non só aos procedementos políticos, senón tamén aos xudiciais, económicos e administrativos, é un instrumento esencial para o desenvolvemento do dereito ao coñecemento, que constitúe un principio básico da democracia.

Estes obxectivos son os que persegue esta lei, que mediante a incorporación ao noso ordenamento xurídico da Directiva 2003/98/CE e tomando como punto de partida o diverso tratamento que as administracións e organismos do sector público outorgaron á explotación da información, dispón un marco xeral mínimo para as condicións de reutilización dos documentos do sector público que acolla as diferentes modalidades que se poden adoptar e que dimanan da heteroxeneidade da propia información. En consecuencia, prevese que sexan as administracións e organismos do sector público os que decidan autorizar ou non a reutilización dos documentos ou categorías de documentos por eles conservados con fins comerciais ou non comerciais. Así mesmo, preténdese promover a posta á disposición dos documentos por medios electrónicos, propiciando o desenvolvemento da sociedade da información.